

1) Ὁ μὴ ἔχων σφραγίδα, ὁ μὴ σφραγισμένος ἐνθ. ἀν.: *Ἐγγραφο ἀσφράγιστο. Πρόσφορο ἀσφράγιστο σύννηθ.* 2) Ὁ μὴ κεκλεισμένος μὲ σφραγίδα, ἀνοιχτὸς ἐνθ' ἀν.: *Γράμμα - δέμα - φάκελο ἀσφράγιστο. Ἀσφράγιστο κουτί - μπουκάλι κττ. σύννηθ. Συνών. ἀβούλλωτος 2.* 3) Ὁ μὴ ἐμφραχθεὶς διὰ στερεοῦ μίγματος, ἐπὶ ἐφθαρμένου ὀδόντος σύννηθ.: *Δόντι ἀσφράγιστο.*

ἀσφυξία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀσφυξία.

1) Ἡ παῦσις τῆς λειτουργίας τῆς ἀναπνοῆς δι' ἔλλειψιν ὀξυγόνου, περισσεῖαν ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἢ τοξικῶν ἀερίων ἢ δι' ἐμφραξιν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων σύννηθ.: *Ὁ δεῖνα ἔπαθε - πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία.* 2) Στενοχωρία ἐκ συνωστισμοῦ εἰς κλειστὸν χώρον σύννηθ.: *Μᾶς ἐπῆσσε ἀσφυξία ἐδῶ μέσα. Ἦταν κόσμος πολὺς, ἀσφυξία.*

ἀσφύριχτος ἐπίθ. (I) πολλαχ. ἀσφύριστος Λεξ. Περίδ. ἀσούριχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφυριχτός < σφυρίζω.

1) Ὁ μὴ συριχθεὶς ἐνθ. ἀν. 2) Ὁ μὴ καταγελασθεὶς πολλαχ.

ἀσφύριχτος ἐπίθ. (II) ἀμάρτ. ἀσπύριχτος Πόντ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφυριχτός < σφυρίζω = σφυρηλατῶ.

Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν τελευταίαν διὰ σφυρηλασίας ἐπεξεργασίαν, ἐπὶ χαλκίνου σκεύους: *Τὸ χαλκὸν ἀκόμαν ἀσφύριχτον ἐν' (χαλκὸν = καζάνι).*

ἄσχετα ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσχετος.

Ἀσχέτως, ἀνεξαρτήτως: *Μιλάει ἄσχετα μὲ τὴν ὑπόθεσι.*

ἄσχετος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσχετος.

1) Ὁ μὴ ἔχων σχέσιν πρὸς τι, ὁ ξένος πρὸς τι: *Αὐτὸ ποῦ λές εἶναι ἄσχετο μὲ τὸ ζήτημα. Ἀσχετο τί θὰ κάμω ἐγὼ (ἄλλο ζήτημα κτλ.)* 2) Ὁ μὴ συναναστρεφόμενος πρὸς τινα, ὁ μὴ ἔχων κοινωνικὰς σχέσεις: *Εἴμαστε ἄσχετοι μὲ τοὺς γείτονές μας - μὲ τὴ δεῖνα οἰκογένεια.*

ἀσωθύρυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσουθύρυστους Λέσβ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωθύρυστος < σωθύριάζω.

Τόπος ἀπερίφρακτος, ἀκατάλληλος νὰ γίνῃ σωθύρι, ἦτοι περιτειχισμένον κτῆμα.

ἀσωλάγυστος ἐπίθ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωλαγυστος < σωλαγιάζω.

Ὁ μὴ ἡσυχάζων. Συνών. ἀσύχαστος 1.

ἀσώματος ἐπίθ. Προπ. (Μηχαν.) ἀσώματοι οἱ, σύννηθ. Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσώματος.

1) Ὁ μὴ ἔχων σῶμα, ὁ ἄνευ σώματος Προπ. (Μηχαν.): *Αἶνιγμ. Ὁρατὸς καὶ ἀσώματος ἀπ' τὴ γῆ σηκώνεται καὶ ἀπάνω ἀνεβαίνει (ὁ ἀτμός) Μηχαν.* 2) Πληθ. οὐσ., οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν σύννηθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσώματος Κάρπ. Κρήτ. Κύپر. Κῶς Λέσβ. Πάτρ. Ρόδ. Χίος Ἀσώματος Λέσβ. Σκίαθ. Ἀσώματος Σκυρ. Ἀσώματοι Αἴγιν. Κρήτ. Ἀσώματα Μακεδ. Ἀνεσώματος Χίος (Ὁλυμπ.)

ἀσωντύμαστος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωντυμαστος < σωντυμάζω.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἐνδοθεν ἐπένδυσιν, ὁ μὴ ἔχων ἀσάρι: *Φόρεμα ἀσωντύμαστο. Συνών. ἀσάριωτος, ἀσωπάν- νιστος, ἀφοδράριστος.* 2) Ὁ μὴ περιβεβλημένος ἔσωθεν μὲ σινδόνα: *Πάπλωμα ἀσωντύμαστο. Συνών. ἀκα- πλάντιστος 1, ἀσεντόνιστος.*

ἀσωπάννιστος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωπαννιστος < σωπαννιάζω.

Ἀσωντύμαστος 1, ὁ ἰδ.

ἀσώπαστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσώπαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Χωρὶς σιωπὴν, ἀσιγήτως.

ἀσώπαστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσώπαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀσώπαστος Ἡπ. ἀσώπαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώπαστος < σωπάζω.

1) Ὁ μὴ σιωπῶν, ἀσιγήτος σύννηθ.: *Ἀσώπαστος ἄνθρω- πος, ποτὲ δὲ σωπαίνει σύννηθ. || Ἀσμ.*

Σιγὰ κ' ἐσεῖς, ἀσώπαστα τρελλοχελιδονάκια

Μύκ. — Ποίημ.

Ὑπνος βαθὺς ἐκοίμισε τ' ἀσώπαστό μου κλάμα

ΜΖώτ. Ἀφιέρ. 16

Καὶ τῆς κρυφῆς λαχτάρας μου ἡ ἀσώπαστη φωνή

ΜΤσιριμώκ. Σονέττ. 5. β) Ὁ διαρκῶς κλαυθμυρίζων, ἐπὶ νηπίου Λεξ. Δημητρ.: *Βγάνει δόντι κα' εἶναι ἀσώπαστο.*

γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σιωπήσῃ Νάξ.: *Θὰ σὲ κάνω ἀσώπαστο 'ς τὸ ξύλο!* 2) Ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος πολλαχ.: *Ἀσώπαστος ἀέρας. Ἀσώπαστη βουὴ πολλαχ. Ἐχτρα ἀσώπαστη ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 16 — Ποίημ.*

Γνώρισα μὲ θλίψι μέσα μου, | θλίψι ἀσώπαστη, μεγάλη ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 50.

ἀσώρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσέρευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώρευτος < σωρεύω, παρ' ὁ καὶ σερεύω.

Ὁ μὴ περισυλλεχθεὶς, ὁ μὴ συναχθεὶς, ἀσύνακτος ἐνθ' ἀν.: *Ἀσώρευτη σταφίδα Λεξ. Δημητρ. Βελανίδι ἀσώ- ρευτο αὐτόθ. Ἐρρόξαν τὰ μῆλα ἐπουκά 'ς σὸ δέντρο τῶν τῶντα ἀσώρευτα Ὁφ. Τὰ σταφύλῃ - τὰ οὔκα - τὰ φασούλῃ ἀσώρευτα εἶν' Κερασ. Ἐκθύεν τὸ σ'τάρ' καὶ ἀκόμαν ἀσώρευτον ἐν' (ἐκθύεν = ἐξεχύθη) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυμμά- ζευτος 1.*

ἀσώρυστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσώρυστους Μακεδ. ἀσώρυαχτος Λεξ. Δημητρ. ἀσώρυαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώρυστος < σωρίζω.

1) Ὁ μὴ συλλεχθεὶς εἰς σωρόν, ὁ μὴ συσσωρευθεὶς ἐνθ' ἀν.: *Εἶναι ἀσώρυαγους οὐ καρπὸς Αἰτωλ. Τὸ 'χου ἀσώ- ριγας τοῦ σ'τάρ' αὐτόθ. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ συγκεντρώσῃ λόγῳ τοῦ πλήθους Λεξ. Δημητρ.: Ἀσώρυστος πλοῦτος.*

ἀσωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀσωσὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσωστος.

Ἀπερισκεψία, ἀναισθησία: *Μὲν ἀσωσὰ ποῦ τὴ σηκώ- νεις, καμένη! Ὅλον ἀσωσὲς κάνει.*

ἄσωστος ἐπίθ. σύννηθ. ἄσωστους βόρ. ἰδιώμ. ἄσω- τος Βιθυν. Δαρδαν. Κωνπλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) — Μποέμ Ζωγραφ. 9 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἄσωστους Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

